

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 256/2021-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Elsnerom, Dubovica 426, Lipany, proti (i) rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 14Cb/17/2017-99 z 5. februára 2018, (ii) uzneseniu Okresného Lučenec č. k. 14Cb/17/2017-103 z 30. apríla 2018, (iii) uzneseniu Okresného Lučenec č. k. 14Cb/17/2017-126 z 10. augusta 2018 a (iv) uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici 41Cob/138/2018-136 z 24. októbra 2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. júna 2019 opísala priebeh konania na Okresnom súde Lučenec. V časti svojho podania s označením návrh na rozhodnutie vo veci samej sťažovateľka udáva, že u nej boli porušené základné práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tiež došlo k porušeniu práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Ďalej sťažovateľka udáva, že jej patria finančné náhrady, ktorých sa domáhala v konaní pred všeobecnými súdmi, a nemajetková ujma, ktorú utrpela z dôvodu protiústavnosti súdnych rozhodnutí a chybného dovolania generálneho prokurátora. Napokon sťažovateľka v tejto časti podania žiadala náhradu trov konania.

2. Sťažovateľka bola výzvou zo 14. júla 2020 vyzvaná na odstránenie nedostatkov podania, na ktoré reagovala podaním doručeným ústavnému súdu 24. júla 2020, z ktorého je zrejmé, proti ktorým rozhodnutiam všeobecných súdov ústavnú sťažnosť podáva. Ďalej je z tohto podania zrejmé, že sa domáha základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 – 48 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II.

3. Sťažovateľka 27. februára 2017 podala proti žalovanému na okresnom súde žalobu o zaplatenie [REDAKOVANÉ] eur s príslušenstvom. Po podaní odporu žalovaným bol platobný rozkaz zrušený a okresný súd nariadil pojednávanie. Riadne predvolaná sťažovateľka sa na pojednávanie nedostavila, svoju neúčast' včas a vážnymi dôvodmi neospravedlnila, a tak okresný súd 5. februára 2018 rozsudkom pre zmeškanie žalobu sťažovateľky zamietol (prvé napadnuté rozhodnutie). Sťažovateľka podala na okresnom súde 26. februára 2018 návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, ktorý odôvodnila tým, že sa jej konateľ z vážnych zdravotných dôvodov nemohol zúčastniť nariadeného pojednávania. Okresný súd uznesením z 30. apríla 2018 návrh sťažovateľky na zrušenie rozsudku pre zmeškanie zamietol (druhé napadnuté rozhodnutie).

4. Proti uzneseniu okresného súdu z 30. apríla 2018 podala sťažovateľka odvolanie a zároveň aj návrh na odpustenie zmeškanej lehoty na podanie odvolania. O návrhu sťažovateľky na odpustenie zmeškanej lehoty rozhodol okresný súd uznesením z 10. augusta 2018, ktorým jej návrh zamietol (tretie napadnuté rozhodnutie). Následne o odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd uznesením z 24. októbra 2018, ktorým odvolanie odmietol ako oneskorene podané (štvrté napadnuté rozhodnutie).

5. Generálny prokurátor podal proti uzneseniu okresného súdu z 10. augusta 2018 dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením z 27. marca 2019 odmietol z dôvodu, že sťažovateľka sa v podnete domáhala podania dovolania proti rozsudku z 5. februára 2018. Z toho najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné.

III.

6. Ani po výzve ústavného súdu ústavná sťažnosť napriek právnomu zastúpeniu sťažovateľky nespĺňa náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde. Hoci z podania sťažovateľky možno identifikovať rozhodnutia, ktorými malo byť zasiahnuté do jej základných práv, ústavná sťažnosť neobsahuje kvalifikovaný návrh na to, ako má ústavný súd vo veci rozhodnúť. Z textu ústavnej sťažnosti a jej doplnenia nemožno identifikovať jasnú a zrozumiteľnú formuláciu náležitosti podľa § 43 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorou je okrem iného aj vyjadrenie toho, akého rozhodnutia sa sťažovateľka domáha. Tak, ako je náležitosťou žaloby v civilnom spore jasný žalobný návrh spočívajúci v označení navrhovaného súdneho rozhodnutia, tak je náležitosťou ústavnej sťažnosti návrh toho, akého rozhodnutia sa sťažovateľ domáha. V konaní o ústavnej sťažnosti je takýmto návrhom jasná a nezameniteľná formulácia, z ktorej vyplýva spojenie konkrétneho súdneho rozhodnutia s konkrétnym základným právom, ktoré malo byť takýmto rozhodnutím porušené. Táto náležitosť v ústavnej sťažnosti aj po jej doplnení absentuje. Nie je zrejmé, ktoré zo sťažovateľkou verbalizovaných základných práv malo byť označenými rozhodnutiami všeobecných súdov porušené. Vyslovenie porušenia konkrétneho základného práva vo vzťahu ku konkrétnemu súdnemu rozhodnutiu je nevyhnutnou náležitosťou ústavnej sťažnosti, ktorá určuje rozsah prieskumu ústavného súdu. K tomu treba uviesť, že podľa § 45 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konanie. Rozsahom ústavnej sťažnosti treba rozumieť napadnuté rozhodnutia a dôvodmi označené základné práva. Bez toho, aby vo vzťahu ku každému z označených rozhodnutí bolo

označené aj konkrétne porušené základné právo, nemožno dospieť k nezameniteľnému zisteniu toho, čo a z akých dôvodov sťažovateľ žiada preskúmať.

7. V odôvodnení ústavnej sťažnosti sťažovateľka poukazuje na skutočnosti, ktoré podľa jej názoru viedli k porušeniu základných práv, avšak tieto jej tvrdenia sú súčasťou argumentácie, a nie nezameniteľným návrhom, o ktorom by bolo možné rozhodnúť. Z ústavnej sťažnosti a jej doplnenia nie je poznateľné, ktoré z navrhovateľkou uvádzaných základných práv boli jednotlivými rozhodnutiami porušené. Tvorba výroku nálezu ústavného súdu by v tomto prípade nebola o tom, v ktorej časti treba ústavnej sťažnosti vyhovieť, ale o tom, porušenia ktorých základných práv sťažovateľky ústavný súd zistí a bez jej konkretizovaného návrhu vysloví. Ústavný súd nemôže vybočiť z rámca návrhu na rozhodnutie, nemôže rozhodnúť o niečom inom ako o návrhu, a v tomto prípade predovšetkým nemôže sám vykonať premenu textu sťažovateľky do výroku svojho rozhodnutia bez toho, aby mal k dispozícii sťažovateľkou jasne sformulovaný návrh. Z návrhu sťažovateľky nie je zrejmé, akého rozhodnutia sa sťažovateľka domáha (§ 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Preto ústavný súd jej ústavnú sťažnosť pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2021

Robert Šorl
predseda senátu